

Ἄδριανούπολη νὰ δῆ τὰ γυμνάσια τοῦ στρατοῦ του. Σημείωσε πὼς ἡ Ἀρβανιτικὰ πάλε ἀνωκάτω εἶναι, κ' οἱ Δροῦσοι πάντα πολεμοῦνε, καὶ τὸ δάνειο δὲ συφωνήθηκε πουθενά, καὶ ξεθυμαίνουνε μὲ ἀντιαγγλικὰ συλλαλητήρια οἱ καλοὶ μας γειτόνοι.

ΑΘΗΝΙΩΤΗΣ

“ΜΩΣΑΪΚΑ”

ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ : ΚΑΡΙΑ ΔΑΚΡΥΣΜΕΝΗ

Καρδούλα ἐγὼ ἢ ροδοπηγή
Τοῦ ἀνθώνα τοῦ προσώπου
Ἐπιγύρω μου ἢ ψυχὴ τοῦ Ἀνθρώπου
Φραγὴ τῆς πού ἔχει τὴ Στοργί.

Καρδούλα ἐγὼ ἢ χρυσοπηγή
Μὲ σὲ κρυστάλλινα παλάτια,
— Γλαυκὲς βρυσσοῦλες μου ἔσεῖς μῦτια!—
Ποῦ ὅσο σταλάζω πίνει ἢ Γῆ
Καὶ ἀνθοῦνε Ἀγάπης μονοπάτια.

Παρηγορήτρα εἶμαι ἢ πιγὴ
Τοῦ διψασμένου
Πονεμένου,
Μὲ τὸ φριγμένο του ἀχειλάκι . . .
Στοῦ πόνου σβύννουμε τὸ ρυάκι,
Ποῦ δὲν τὸ ἐδρούσιζε ἢ Αὐγή.

Καὶ τὸ φίλακι λουλουδίσει
Μὲ τοῦ φωτός τὴ λάμψη ἀπ' ὅπου
Φεγγοβολάει ἢ ψυχὴ τοῦ Κόπου.
Πάντα γὼ ἐκεῖνο τὸ ποτίζω
Καὶ λέω : Ποτὲ ποτὲ ἄς μὴν κόψει
Μηδὲ τὸ ἀβρότερο χεράκι
Τὸ λουλουδάκι
Μὲ τὴ δροσιὰ του,
Ποῦ ἀνθεῖ στὴν ἄρη
Καὶ τοῦ θανάτου.

Σπέτσες, 1909.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Διαβάστηκε τὴν περασμένην Κεριακῇ, στὴ σάλα τοῦ Ὀδείου ἢ κρίση γιὰ τὸν Ἀβερῶφειο δραματικὸν διαγωνισμό.
— Τὸ «ἔπαθλο» δὲν τὸ πήρε κανένα σκηNIKὸ ἔργο. Πήρανε ἑμῶς : τῆς θεατρικῆς δόξας τὸ στεφάνι ὁ κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος, κὶ ἀπὸ πεντακόσας δραχμοῦλες ἢ λῶρα τοῦ κ. Πολέμη, ἢ «μελοδραματικὴ μπαγκέττα» τοῦ κ. Σταθόπουλου, ὁ «κλαυσιέγελος» τοῦ κ. Νικολόπουλου, τὰ κα-

θαρῶντα σαλόνια τοῦ κ. Ἰωσήφ, καὶ ὁ τυπογράφος τοῦ κ. Βασιλιᾶ Ἀγγέλιας.

— Τὸν πρῶτον ἐπαινοῦ μοιραστήκανε : ὁ ἄττικὸς οὐρανός, τὰ ποιητικὰ στολίδια τοῦ θωρηκτοῦ «Ἀβερῶφ», τὰ πολεμικὰ νυχάκια τῆς κ. Εἰρήνης Ἀθηναίας καὶ οἱ κριτικοὶ «ψίθυροι» τοῦ κ. Ξενόπουλου.

— Διπλοβραβεμένον ἔ κ. Ξενόπουλος, καὶ πάλε παραπονιέται στοὺς «Καιρούς.» Ὅλα δικὰ του τὰ ἤθελε, καὶ μὲ τὸ δικίον του!

— Στὸν τελευταῖον «Hellenic Herald» τῆς Λόντρας τυπώθηκε μεταφρασμένον ἀγγλῆζικα κ' ἓνα διήγημα τοῦ Ζαχαρία Φυτίλη, ὁ «Ἀλάμας ἢ Σοφός».

— Μάθαμε καὶ τὸ λόγο γιὰ τὴν διαλυμένην Βουλὴν, φανατικώτεροι ἀπ' ἑλοὺς τοὺς συνταχτικοὺς κηρυχτήκανε οἱ κ.κ. Καζάτζης, Φιλάρετος καὶ Δ. Κατζηγιάνης ὁ Θεσσαλός.

— Ὁ πρῶτος, γιὰ τὴν παίρνει σύνταξιν ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον, ὁ δεύτερος γιὰ τὴν εἶναι συντάχτης τοῦ «Ῥιζοπάστου», κὶ ὁ τρίτος γιὰ τὴν ἔχει τόσο καλὰ τὸ Συνταχτικόν, ποῦ πήρε καὶ τὸ βραβεῖον στὸ πρῶτον Σεβαστοπούλειον διαγωνίσμα.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. **Μ. Ζωγ.** Στείλε μας τέττα. Εἶναι πολὺ νόστιμα.—
κ. **Ἀργ. Κορ.** καὶ **Ν. Στελ.** Σὰς στέλλουμε τὸ φύλλο μὲ καινούριον κατατόπι. Οἱ «λίγες μέρες» τὰς παρακαλοῦμε νὰ μὴ γίνουνε «πολλές».—κ. κ. **Κ. Δημ.** στὸ Ἀγρίνι καὶ **Μ. Καλ.** στὴν Τρίπολη. Δάβαμε τὴ συντρομὴ, κ' εὐχαριστοῦμε.—κ. **Τάν. Μαν.** ἐδῶ. Πρῶτ' ἀπ' ἑλα : ἔποιος ἀνεπιστήμονας, αὐτὸς καὶ ὑβριστής; ἄς, ἢ λέξη ἀγγλιστικὴ εἶναι φτιασιμμένη στὰ τελευταῖα χρόνια ἀπὸ ἄλλους λόγιους, κὶ ἔχι ἀπὸ τὸ γαλλικὸ λαὸ τὸ γαλλικὸ σου λεξικὸν δὲν πιστεύουμε νὰ τὴν ἔχη; ἄς, «νιοφτασμένον» καὶ «νιοφερμένον» θὰ πῶνε nouveau venu, δηλ. ἐντελὸς ἄλλο πρᾶμα; ἄς, τὸ ἐπιθανάτιόν σου δὲν τυπώνεται; δὲν ἔχει τίποτα
«στὸν κόσμον αὐτὸ τὸν τύραννον καὶ ἄδύλαχον νὰ δεῖξῃ», ἔπος λέει καὶ τὸ ἴδιον.—κ. **Πέ. Χρ.** στὴν Καστέλλα. Θὰ μῶνε καὶ τὰ δυὸ τραγοῦδια, μὲ τὸ νέο ψευτόνομα, πρέπει ἑμῶς πρῶτα νὰ ξέρομε ποῖός μὲς τὰ στέλνει; τὸ ἴδιον καὶ γιὰ τὸ κατατόπι πού ρωτᾷς.

Ο «ΠΛΑΤΩΝ»

«Φίλος μὲν Πλάτων, ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι, φιλάτη δμως ἢ ἀλήθεια». Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς στὴν μπίρα «ὁ Πλάτων» τοῦ κ. Πλάτωνα Ἰωαννίδη (ἑδὸς Καραγιώργεβις, πλάι στὸ Ἀυτοκρατορικὸ Ξενοδοχεῖο) βρίσκει κανεὶς διαλεκτὰ φαγιά, διαλεκτὴ μπίρα, διαλεκτοὺς μεζέδες, διαλεκτὴ περιποίηση, ἑλα διαλεκτὰ πέρα πέρα. Καὶ τὸ πιὸ διαλεκτὸ ἀπ' ἑλα τὸν ἀφεντάθρωπον τὸν Πλάτωνα ποῦ σὲ σκληθώνει μὲ τὴν περιποίησίν του δίχως νὰ σὲ ξεπαραδιάζει. Γιὰ τοὺς καλοφαγάδες τὸ κέντρο αὐτὸ κατάντησε ἀληθινὴ «Ἀκαδημία τοῦ Πλάτωνος».

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ ΑΘ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ